

FUAT SEVİMAY

Ara Nağme

İÇİNDEKİLER

Deli Babam Ölmüş	9
Evlat.....	15
Ara Nağme	20
Başsağlığı	23
Havariler	25
Marco	28
Sen Bana Kapalı Çarşı.....	33
Çi Börek.....	44
Torakçı	49
Faroz.....	53
Son Dragon'un Maceraları	56
Şiş ve Fiş.....	65
Cin Ali.....	68
Kavşak.....	71
Fotoğraftaki Yeşil İnci	72
Emel'i Beklerken.....	75
Vapurdaki Okur, 77 Sayfalık Kitap, Yazmaya Yeltenen Kefal ve Balıkçıya Yancı Olan Kahraman.....	82

DELİ BABAM ÖLMÜŞ

“Üç kere öldü, dört kere öldü. En çok ilkinde öldü.”

Kevser Ruhi – Delimemmet

Benim babam üç kere ölmüş, beş kere ölmüş, dört kere ölmüş. Ziya Amca kararsız. Sonunda ısrarla, dört dört, diyor ve söylemekle yetinmeyip dört parmağını gözümün içine sokuyor. Parmakları nasırlı, kirli ve gerçek. Annemin yumuşak, sevimli parmaklarına benzemiyor.

Ziya Amca'nın anlattığına göre durum böyle. Ziya Amca deli olduğu için –ki babam da öyleymiş, bunu bu sabah öğrendim– polisler gülüşüyor. Sözlerine itibar etmiyorlar. O da polislere, burnunuza sokayım, diyor. Sokar mı sokar. Kendi bileceği iş. Yumruğunu sıkıp bir adım ileri, iki adım geri sallanıyor. Sonra bileğinden kavradığı elini, malum şekilde sallıyor ve hırsı sona erince bana dönüp özür diliyor. Ardından başını öne eğip, kara gözlerini karakolun zemininde bir noktaya dikerek –orada artık ne görüyorsa– gitme, soğuk, gitme, diye mırıldanıyor. Babamın adını anıyor defalarca. Adını son bir kez daha söylese, babam gitmeyecekmiş gibi. Ama gitmiş. Yüzünü ayaz yalamış gibi titreyip başını kaldırdığında bir polisle göz göze gelip, copuna sokayım, alayınıza sokayım, diyor. Polisler gülüyor. Gülmemek elde değil ama ben ağzından çıkacakları pürdikkat dinliyorum çünkü bana, varlığını ve yokluğunu bu sabah öğrendiğim babama dair bir şeyler anlatabilecek tek kişi o.

Eğilip ayakkabısının bağcığını düğümlüyorum. Muhtemelen, çok uzun zaman sonra ilk kez bağlanıyor. Başımı kaldırdığımda

şaşkın gözleriyle karşılaşıyorum. Bir bana, bir ayakkabıya bakıyor. Hayatında gördüğü ilk ayakkabılar gibi. Yüzü yayvanlaşıyor. Mutluluğunu paylaşmak için polislere, bakın lan bakın, diyor. Kopup gittiği dünyaya ayakkabısını gösteriyor. Çocuk gibi. Bin kışın yağmurunu emip, bin yazın güneşinde çatlamış serserfil ayakkabısından gözlerini alamıyor.

Babamın ilk ölümünü biliyordum zaten. Annem anlatmıştı. Hayatta dayı, teyze, anneanne ve anne dışında, bir de “baba” diye adlandırılan insanlar olduğunu ayırt etmeye başladığımda beni bir köşeye çekmiş, senin baban öldü, demişti. O, yani annem, bunu söyledikten sonra yüzüme buz gibi bakmış, tek kelime etmeden kalkıp mutfağa geçmişti. Orada belki de ağlamıştır. Birkaç yaş daha büyük olsaydım, yüzündeki ifadeye bir ad verebilirdim. Kızgın, hüznü, duyarsız, nefret dolu, kederli... Yüzünün bir adı vardı ama ben o yaşta bunu bilmiyordum. Ve o yaşla ilgili ne bir oyuncuğımı ne bir bayramı ne de arkadaşımı hatırlıyorum. Tek hatırladığım annemle yaşadığım bu monolog ve sonra evde “baba” sözünü bir daha duymadığım. Adı konmamış bir yasaktı içimde büyüttüğüm kelime. Büyüdükçe, sorguladıkça, üstüne toprak atılan bir mezar. Üşüyorum.

Seni gördü, seni gördü, dedi Ziya Amca. Gözlerinin içi parlıyor. Küçük bir kız çocuğunun kömür karası saçlarını sever gibi eli yukarı aşağı deviniyor. Ayyy, diyor yüreğinden kopan saf, tertemiz bir sevgiyle. Ayyy. O küçük kız çocuğuna dokunabilmek niyetiyle elini bana uzatıyor ve sonra, dokunamadan, canı yanmış gibi hızla geri çekiyor elini. Seni gördü, deyip kocaman gülüyor. Üzerindeki her yanı tarazlanmış paltosu hareket ettikçe ortalığı kesif bir koku kaplıyor. Dikiş yeri iki yerinden yırtılmış pantolonunun kemer yerinde, mavili yeşilli, güllü dallı bir kravat bağlı. Ziya Amca deli. Ziya Amca mutlu. Çünkü deliler mutlu olur. Bu böyle. En yakınları öldüğünde bile.

Sabah haber kapağına geldiğinde annem, şahsı tanımadığımızı söyledi önce. Şahsı. Çocuğunun babası. Benim babam. Sevgili annem. Aralarında ne geçmiş. Babamı hayattan ne koparmış.

Hiçbir şey söylemedi. Yüzünde yıllar önce, senin baban öldü, dediğindeki ifade. Ben ise tanımadığımız şahsı tanımak, bilmek istedim. Sadece bana, gitme istersen, dedi. Oysa ben, gelmek ve geçmişe dokunmak istedim.

Bunlar, diyerek hırsıyla, az ileride öbekenmiş polisleri elini salıyor. Sonra tükürecek gibi dudağını kabartıyor. Koymadılar bu şerefsizler. Hepsi ibne, hepsi. Seni gördü. Şu kadar, şu kadar kaldı. Çocuklar var. Bir sürü. Böyle ufak. Okulda. Çok tatlı, çok güzel.

Yine elleriyle hayali kız çocuğunun başını okşamaya koyuldu. Asılan suratu hemencecik gevşedi. Böyle kurdelesini var beyaz. Canım, canım, seni gördü. Dokunsaydı ölmezdi. Bir kere öpseydi yanağından. Bir kerecik, bir kere. Ölmezdi o zaman. Sağ eli durmaksızın yüzüne gidip geliyor. Telaşlı, tedirgin, bir an önce anlatmak derdinde. Elini, yüzünü yıkar öperdi. Temiz, tertemiz. Kirliliğini bacaklarının altına saklıyor. İleri geri sallanmaya başlıyor. Sonra başını kaldırdığında gözleri kıvılcımlanıyor. Koymadı şerefsizler. Bunlar işte bunlar. Alayınızın kalıbını. Namusuz, pis nalet. Bıraksaydınız ölmezdi.

Babam ikinci kez o gün mü ölmüş? Okulda. Hayal meyal hatırlıyorum. Birisi gelmişti yanıma. Kirliliği paslı. Gülüyordu. Galiba. Korkmuştum. Bağırılmışım da. Bir eliyle dokunmaya çalışıyor, bir eliyle susmamı söylüyordu. Emin değilim. Bir ayağı bana gelirken, bir ayağı geri gidiyordu. Güleç gözleri kocamandı. Sonra güvenlikçiler, ardından bir polis ve dayım koşarak gelmişti. Adamı kovalamıştı dayım. Adam, dayımın adını söylemişti. Galiba, emin değilim. Vurma, demişti. Dayım vurmuş ve kahraman gibi gözükmişti o gün gözüme. Yalancı kahraman. Sonra o okuldan kaydımı almışlardı. Apar topar.

Ziya Amca ayaklanıyor. Gözleri kaynıyor. Kıvrım kıvrım, keçeleşmiş sakalını yoluyor. Bırakmadınız pis naletler, diyor polisleri. Bana Bülent'i bağlayın, bana Mesut'u bağlayın. Bıraksınlar. Başbakana yazdım, sığacağıma çarkınıza, copunuza sokayım. Alabildiğine bağırıyor. Karakolun dört duvarında inliyor sesi. Pis naletler. Pis deyyuslar. Bırakmadınız.

Polislerden biri üstüne yürüyor Ziya Amca'nın. Yeter be Allah'ın delisi. Çık dışarı. Bir başkası onu kolundan tutuyor. Elleşme zavallıya, o bildirmese, denizden çıkan cesedin aslına astarını, karısının kızının adresini öğrenene kadar imanımız gevverdi, diyor usulca. Ziya Amca sakinleşiyor. Bu iyi bu. Adam bu. Kalbi var. Elini yüreğine götürüp, yumruğuyla ritim tutuyor. Güm güm, güm güm. Bu iyi bu. Şişko nalet. Pis nalet. Bu adam iyi. Şişko ibne. Kalpsiz ibne. Ulan ben senin, diyor nispeten yaşlı, göbekli polis. Gürültünün üstüne, komiser odasından dışarı çıkıyor.

Ben senin. Ben senin copunu, ben senin şapkanı, diye bağıyor Ziya Amca. Bir ileri, bir geri. Babamın öldüğü günün ertesinde böyle eğleneceğim aklıma gelmezdi. Benim de herkes gibi bir babam olduğu da aklıma gelmezdi. Herkes gibi? Değil mi?

Komiser, bir zaman sessizliğe bürünen karakolu süzdükten sonra, alın arkadaşı dışarı, sen gel böyle kızım, diyor gözlüğünün üstünden. Ziya Amca'yı iki kolundan kavrayıp dışarı çıkartıyorlar. İtiraz etmiyor. Mırıldılarla, gitme soğuk, dediğini duyuyorum. Kara gözleri ıslak. Ben ona bakıyorum, o yere. Uzaklaşıyor ve dışarı çıkartıldığında kendimi, karakolun ortasında kimsesiz, yapayalnız hissediyorum. O dışarıda, ben içeride. Bilmediğim babamla kurduğum tek bağ da şimdilik öylece kopuyor. Haberi aldığımdan bu yana ilk kez yüreğim yanıyor.

Komiserin loş ve kasvetli odasına giriyoruz. Oda, dosya ve devlet kokuyor. Bir an, odadaki koltuklardan birinde babamla karşılaşacağımı hayal ediyorum. Oda boş. Hayal kırıklığı. Çay söylüyor komiser. Sonra adımı, yaşımı, adresimi falan. Tek tek. Ve hakkımda daha bir sürü bilgi. Seni senden iyi tanıyorum dercesine. Başımı sallayıp onaylıyorum. Tek tek. Çaylar geliyor. Evladım, diyor komiser, babacan bir ses tonuyla. Başın sağ olsun. Seni böyle bir günde üzme istemezdim ama bazı işlemler var malum. Çayından koca bir yudum alıyor. Ağzı yanmıyor. Deliymiş, tanıyamıyormuşsunuz birbirinizi ama babandır en nihayetinde. Ağzı yanmıyor.

Önündeki evraktan bir satır okuyor sessizce. Sonra babamın adını, Ziya Amca dışında birisinden, yani aklı başında, mevki makam sahibi birisinden, yani sözüne güvenilir, muteber birisinden duyuyorum. İlk kez. Nedim. Nüfus cüzdanımda yazılı birkaç harften ibaretken, şimdi ete kemiğe bürünen bir ad. Hep aklımda olan ama hiç hissetmediğim bir ad. Adı söylenince, gözümün önünde bir adam canlanıyor. Güleç yüzü dışında her yanı silik, sislerin ardında bir adam. Hayalimdeki adam deli değil. Hayalimden utanıyorum.

Çekmecedен şeffaf, kilitli bir poşet çıkarıyor komiser. Poşeti buğu kaplamış. İçinde siyah, eski püskü bir cüzdan. Bir-iki parça değersiz eşya. Değersiz mi? Babamın var olduğuna dair ufak tefek kanıtlar. Gözüm, ıslandıktan sonra kurumuş, pörsümüştü, buruşuk bir fotoğrafa takılıyor. Fotoğraftaki küçük bebeğe ve yanındaki adama. Komiser bir şeyler anlatıyor. Evrak, defin, belge, veraset, vesaire. Duyuyor ama anlamıyorum söylediklerini. Bu yaşıma yabancı sözler. Aklım Ziya Amca'da. Keşke burada olsaydı. Aklım karmakarışık. Zihnim kaynıyor.

Biraz daha büyüdüğümde, ortaokulda, arkadaşlarımı okuldan babaları alırken, babalar günü için şiirler yazılırken, annemle oynadığımız bir oyun vardı. Ben, babamı soruyordum. O da asla sorduklarımın cevabı olmayan üç-beş kelime ettikten sonra, beni gezmeye götürüyordu. Sorumu biraz daha hüzünlü sormayı becerebildiğim günlerde, gezmemizin sonuna benim için yapılan alışverişler ekleniyordu. Eve döndüğümüzde, nasılsın, derdi annem. Ben de harika olduğumu söyledim. Asla ikinci bir soru gelmezdi. Gizli anlaşmamız böyleydi. Öyle günlerde ikimiz de birbirimize, iyi olduğumuza dair yalanlar söyler, mutlululuk oynardık. Babamı üçüncü kez ben öldürmüşüm.

Sonra komiser, “babanız” diyor ve ayılıyorum. Babanız. Sizin babanız. Benim babam. Benim bir babam varmış. Bunu bilmek hakkım değil miydi? Komiser, babamın yaşadığını bilme hakkımı esirgeyenlere inat, ölümünü bilme hakkımı benden esirgemeyip olayı anlatıyor. “Babanız” diyor üstüne basa basa. Ve bana,